

Daniels Bog – nummer et hundrede og fireogtredive

Den profetiske udfoldelse: Fra 11. september 2001 til den forestående søndagslov i Amerikas Forenede Stater

Jeff Pippenger
2024-03-13

Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind fra den 11. september 2001 og indtil den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater er den profetiske periode, hvor ethvert syn i Guds ord opfyldes i de sidste dage.

Sig derfor til dem: Så siger den Herre Gud: Jeg vil gøre ende på dette ordsprog, og de skal ikke mere bruge det som et ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene er nær, og opfyldelsen af hvert syn. Ezekiel 12:23.

På denne linje kommer den tredje engel igen, og derved fremstilles den ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844 indtil oprøret i 1863. Oprøret i 1863 blev fremstillet ved det gamle Israels første oprør ved Kadesh og fremstilles derfor ved hele historien fra overgangen over Det Røde Hav indtil det første Kadesh-oprør. Det første Kadesh-oprør var et forbillede på det andet Kadesh-oprør, og derfor gentages linjen fra Arons død til det andet Kadesh-oprør i beseglingens linje.

Det gentages i milleritternes historie fra 1840 til 1844, hvilket blev forbilledliggjort ved Kristi dåb frem til korset, og som også repræsenterede historien fra korset til Stefanus' stening. Bud på bud talte hver af de gamle profeter om denne tidsperiode mere end om de dage, hvori de levede.

”Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profetiske tale har gyldighed for os. ‘Dette hændte dem alt sammen som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.’ 1 Korintherbrev 10:11. ‘Det blev åbenbaret for dem, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der ved Helligånden, udsendt fra himlen, har prædiker evangeliet for jer; ting, som englens attråer at skue ind i.’ 1 Petersbrev 1:12....”

„Bibelen har samlet og sammenbundet sine skatte for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.“ Selected Messages, bog 3, 338, 339.

„Den sidste slægtled“ er Peters udvalgte slægt, som er de hundrede og fireogfyrre tusind, og de udvælges fra den 11. september 2001 og indtil den snart kommende søndagslov, hvor de derpå løftes op som et banner. „Alle“, ikke nogle, men „alle de store begivenheder og højtidelige handlinger“ i Guds Ord „gentager sig“ i „den sidste slægt“ af „kirken“ i „de sidste dage“. I beseglingens linje mødes og ender alle Bibelens bøger.

“I Åbenbaringen mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her findes fuldendelsen af Daniels bog. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, som blev beseglet, er ikke Åbenbaringen, men den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage. Englen befalede: ‘Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endens tid.’ Daniel 12:4.” The Acts of the Apostles, 585.

Den del af Daniels profeti, „som vedrører de sidste dage“, og som blev åbnet, er de syner, der blev givet Daniel ved de to store floder i Sinear, Ulai og Hiddekel. Disse syner repræsenterer Daniel kapitel otte, vers tretten og fjorten, og kapitel elleve, vers fyrre til femogfyrre. De hundrede og fireogfyrre tusindes beseglingstid er den historie, hvor Kristus som den himmelske Ypperstepræst for evigt besegler den sidste generations udvalgte ind i et forhold bestående af det guddommelige og det menneskelige. Vers fyrre i Daniel elleve identificerer dragens, dyrets og den falske profets forhold, som tilsammen nu leder verden til Harmagedon, således som det er fremstillet ved historien om republikanismens horn på jorddyret, der hersker som bibelprofetiens sjette rige under historien i vers fyrre. Vers fyrre identificerer også adskillelsen mellem de vise og de tåbelige, som definerer protestantismens horns historie i den samme historie, begyndende i 1798 og frem til den snart kommende søndagslov.

Alle „Bibelens bøger“ „mødes og afsluttes“ i Åbenbarings Bog, og når de mødes, „fuldkommengør“ Åbenbarings Bog Daniels Bog, og ordet „fuldkommengøre“ betyder at bringe til fuldkommenhed. I beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, som fremstillet i Åbenbarings Bog, bringes Daniels profetier, som blev åbenbaret i de sidste dage, til fuldkommenhed, når de sammenføjes linje på linje over den historiske linje, som fremstilles i Åbenbaringen kapitel atten, og som begynder med stemmen i versene et til tre og ender med den anden stemme i vers fire.

Den profetiske visions fuldkommenhed, repræsenteret ved floden Hiddekel i Daniels Bog, repræsenterer fuldkommenheden af det ydre syn af Guds folks fjender, som nedtræder helligdommen og hæren. Den profetiske visions fuldkommenhed, repræsenteret ved floden Ulai i Daniels Bog, repræsenterer fuldkommenheden af det indre syn af Kristus, som åbenbarer sig i sit folk, når Han opfylder pagtens løfte om at forene guddommelighed med menneskelighed over den endeligt udvalgte generation.

Beseglingens historie, som fokuserer på landdyrets republikanske horn, begynder med, at landdyret taler Patriot Act i 2001, og ender med den talehandling, som blev repræsenteret ved Alien and Sedition Acts af 1798, der i Åbenbaringen kapitel tretten fremstilles som, at landdyret taler som en drage. Alien and Sedition Acts af 1798 repræsenterer afslutningen på en linje, som begyndte med den talehandling, der var Uafhængighedserklæringen i 1776. Midt i denne periode af profetisk historie satte landdyret Forfatningen i kraft ved sin tale i 1789.

Talen i 1776 stemmer overens med Patriot Act's tale, og Alien and Sedition Acts repræsenterer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Midt i denne historie bør der være endnu en tale, som svarer til 1789. Den første røst i Åbenbaringen atten, vers et til tre, identificeres tydeligt som ankommende, da de store bygninger i New York City blev kastet ned. Den anden røst i vers

fire identificeres ligeledes tydeligt som den snart kommende søndagslov. Begge disse røster er guddommelige røster, for de er begge engelens røst, ham som skal oplyse jorden med sin herlighed, og som Søster White identificerer som den første engel i Åbenbaringen fjorten. Jesus var den første engel, og Han illustrerer altid enden på en ting med begyndelsen; derfor er Han også den tredje engel, som er den engel, der oplyser jorden med sin herlighed.

Den første engel fremstilles også i Åbenbaringen kapitel ti som nedstigende den 11. august 1840 og foregriber således engelens nedstigning den 11. september 2001. Søster White erklærer direkte, at den engel, som nedsteg i kapitel ti, var „ingen ringere person end Jesus Kristus“. Den første og den anden røst i Åbenbaringen atten er Kristi røst. Denne historie foregribes ved 1776, 1789 og 1798, da jorddyret talte tre gange. Kristi røst, som taler mellem de to røster i Åbenbaringen atten, høres, når Han taler i Åbenbaringen kapitel elleve.

Og efter tre dage og en halv kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

I juli 2023 begyndte en røst fra himlen (Kristi røst) at oprejse de to vidner, som var blevet dræbt på gaderne af den ateistiske drage fra afgrunden. På det tidspunkt blev de spørgsmål, der er knyttet til Amerikas Forenede Staters forfatning, et profetisk emne, for ved den næste røst, repræsenteret ved 1798, vil forfatningen blive fuldstændig omstyrtet. Hvert af de tre vejmærker 1776, 1789 og 1798 stemmer overens med de tre guddommelige røster, som er markeret som 11. september 2001, juli 2023 og den snart kommende søndagslov.

Disse tre trin stemmer overens med tre trin i det tredje ve, repræsenteret ved 11. september 2001, 7. oktober 2023 og den snart kommende søndagslov, når den syvende basun, som er det tredje ve, pludselig indtræffer i timen med det „store jordskælv“. I 2023 begyndte overgangen for begge horn på jorddyret, som det er fremstillet ved Nebukadnezars hemmelige drøm. Nebukadnezars drøm i kapitel to var en hemmelighed, som kun Gud kunne åbenbare, og Han åbenbarede den for dem, der havde bestået den første prøve, fremstillet i Daniels bog kapitel et.

Daniel og de tre værdige i kapitel et, som bestod den første prøve, var dem, der valgte at spise den himmelske føde og forkaste Babylons kost. De er dem, som Johannes fremstiller i Åbenbaringen kapitel ti, som tager den lille bog ud af engelens hånd, som er ingen ringere end Jesus Kristus, og spiser det budskab, der er indeholdt deri. De er dem i Johannes kapitel seks, som valgte at spise kødet og drikke blodet af den himmelske manna, som den anden klasse forkastede, og som derefter vendte sig bort fra Kristus og aldrig mere vandrede med Ham, i kapitel SEKS, vers SEKSOGTRES.

I denne linje underviste Kristus i Galilæa, hvilket betyder „et hængsel“ eller „et vendepunkt“. Der frembar Han budskabet om den himmelske manna, som Hans disciple skulle spise, ligesom Johannes havde spist i Åbenbaringen kapitel ti, og som Ezekiel havde spist i kapitel tre, og Jeremias havde spist i kapitel femten. Den historie, som Johannes i Åbenbaringen kapitel ti repræsenterede, da han spiste den lille bog, repræsenterede milleritternes historie fra 1840 til 1844,

men den repræsenterede mere direkte perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde end milleritternes historie. Dette fremgår af kapitlet gennem de anvisninger, Johannes fik, da han blev befalet at spise den lille bog.

Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og æd den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Åbenbaringen 10,9.

I verset fik Johannes på forhånd at vide, før han tog og åd den lille bog, hvilken erfaring det budskab, han åd, ville frembringe. Milleritterne forstod ikke de bitter-søde erfaringer på forhånd i deres historiske opfyldelse af Johannes' symbolik for deres linje af profetisk historie. Men de hundrede og fireogfyrre tusinde er blevet underrettet på forhånd og er forpligtede til at vide det. Når Johannes fremstiller enten historien om den første engels bevægelse eller historien om den tredje engel, frembringer budskabet to klasser af tilbedere og ender derefter med den bitre skuffelse. Da Jeremias åd den lille bog, nægtede han derpå at omgås „spotternes forsamling“.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad alene på grund af din hånd, thi du har fyldt mig med harme. Jeremias 15,17.

Da Ezekiel åd den lille bog, fik han befaling om at give budskabet til oprørerne af Israels hus, som ikke ville lytte.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, spis, hvad du finder; spis denne bogrulle, og gå hen og tal til Israels hus. ... Men Israels hus vil ikke høre på dig; thi de vil ikke høre på mig; for hele Israels hus er hårdt i panden og forhærdet i hjertet. Ezekiel 3:1,7

Da Kristus tilbød det himmelske brød, som var Hans kød og Hans blod, til sin hjemmemenighed i Galilæa, vandrede den klasse, som vendte sig bort, aldrig mere med Ham, og det forhold, at dette fandt sted i kapitel SEKS, vers SEKSOGTRES, viser, at spisningen er den første i en tredelt prøvelsesproces, som begynder med engelens nedstigning. Den anden prøve er dér, hvor de to klasser åbenbares, enten det er kontrasten mellem Ezekiel og Israels hårdhjertede hus, eller de kloge og de tåbelige jomfruer ved både adventismens begyndelse og afslutning, eller Jeremias og spotternes forsamling, eller ved Daniel og de tre værdige i kontrast til Babylons vise mænd i Daniels kapitel to.

I linjen i Johannes kapitel seks er ankomsten til Galilæa den 11. september 2001. Budskabet om at spise kødet og drikke blodet er den historie, der til sidst leder til den snart kommende søndagslov. »Du er, hvad du spiser«, som fremstillet ved Daniel og de tre værdige i kapitel ét, og i Johannes seks blev de, som valgte at spise Kristi kød og drikke hans blod, et billede af det, de spiste. De blev et billede af Kristus, mens den anden klasse, som vendte sig bort og ikke længere vandrede med Kristus, manifesterede dyrets billede. Den ene klasse var Skaberens billede, den anden skabningens billede. Johannes kapitel seks følger betydningen af »Galilæa« til den 11. september 2001, for betydningen er »hængsel« og markerer således vendepunktet for disciplene. Ville de vende sig til den himmelske kost eller til Babylons kost? Det er ved profetiske vendepunkter, at Kristus åbenbarer lyset for den følgende periode, som repræsenteret ved hans nedstigning i 2001, da jorden

blev oplyst af hans herlighed.

„Der er lærdomme at hente fra fortidens historie; og opmærksomheden henledes på disse, for at alle kan forstå, at Gud virker efter de samme linjer nu, som Han altid har gjort. Hans hånd ses i Hans værk og iblandt nationerne nu, ganske på samme måde som den altid er blevet set, lige siden evangeliet først blev forkyndt for Adam i Eden.”

"Der er perioder, som er vendepunkter i nationernes og kirkens historie. I Guds forsyn gives lyset for den pågældende tid, når disse forskellige kriser indtræffer. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud. Herren har i sit ord åbenbart evangeliets fremadskridende værk, således som det er blevet udført i fortiden og vil blive det i fremtiden, helt frem til den afsluttende konflikt, når sataniske magter vil gøre deres sidste forunderlige fremstød." Bible Echo, 26. august 1895.

Gud virker altid efter de samme linjer som i fortidens historie, og Han forandrer sig aldrig. Der er „vendepunkter“ (Galilæa), som er „kriser“, og ved disse „vendepunkter“ gives „lyset for den tid“. Lyset for perioden med beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind blev givet ved den krise, som begyndte den 11. september 2001. Hvis dette lys „modtages, sker der åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud.“ Lyset frembringer to klasser af tilbedere. Det lys, som følger efter vendepunktet, repræsenterer det budskab, der frembringer to klasser af tilbedere.

Daniel kapitel to illustrerer den anden prøve, den prøve som følger efter kostprøven i kapitel et. I vers et i Daniels bogs kapitel et var Juda netop blevet erobret af Nebukadnezar, som derpå blev det første rige i Bibelens profeti. Det var et vendepunkt både i nationernes og i menighedens historie; det var en stor krise, og da blev lyset om en kostprøve givet. Daniel og de tre værdige bestod prøven, og derefter repræsenterede de igen i kapitel to dem, som bestod den anden prøve. Den anden prøve var en prøve angående en hemmelighed, som intet menneske, ikke engang Nebukadnezar, kendte.

Symbolet på prøven var billedstøtten i Nebukadnesars drøm. Det var en liv-eller-død-prøve angående et billede, som ingen kendte. Billedet identificerede bibelprofetiens riger, og i Daniels bog, kapitel syv og otte, fremstilles de samme riger som i Daniel to som dyr. Nebukadnesars prøve var prøven om »dyrenes billede«, som i de sidste dage finder sted under perioden med beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

I de sidste dage er dannelsen af dyrets billede den store prøve for Guds folk, repræsenteret ved Daniel og de tre værdige. Det er den prøve, de må bestå, før de bliver beseglet; derfor er det beseglings-prøvende budskab det, som enten frembringer en klasse, der modtager Guds segl og afspejler Guds billede, eller en klasse, der modtager dyrets segl og derfor afspejler dyrets billede. I Daniels bog kapitel to var budskabet om dyrets billede beseglet indtil den historie, hvor det blev et spørgsmål om liv og død. Nebukadnezars billede blev forstået korrekt af milleritterne, men i beseglingens historie bliver en hemmelig sandhed, som er forbundet med Nebukadnezars billede, afseglet, men kun for dem, der har taget imod det budskab, som skulle fortæres, da vendepunktet indtraf.

Den føde er senregnsbudskabet, som begyndte, da englen i Åbenbaringen atten steg ned, og senregnsbudskabet er linje på linje-metodologien. Uden at tage denne sandhed til sig kan det hemmelige budskab om dannelsen af dyrets billede ikke ses.

Ellen White fik »tydeligt vist, at dyrets billede ville blive dannet, før nådetiden afsluttes.« Budskabet om dannelsen af dyrets billede i Daniel to fremstiller en dannelse af billedet, som først ville blive set i den historie, der fulgte efter »vendepunktet«, når lyset da ville blive givet. Det, der nu forstås om Nebukadnezars billede, er, at det ikke blot identificerede de første fire riger i Bibelens profeti; det identificerede alle otte riger, og den forståelse frembringer en ny dannelse af billed-dyret.

Denne sandhed fastslår, at det ottende dyr er af de syv, og den fastslår yderligere, at Amerikas Forenede Stater, som først danner et billede af dyret og derefter tvinger hele verden til at gøre det samme, vil besidde den profetiske egenskab hos det dyr, som det danner et billede af. Dette billede indbefatter, at det er det ottende, som er af de syv, og i historien om Kristi tre røster markerer det vendepunktet den 11. september 2001, røsten fra 2023, som kalder de to vidners døde, tørre ben på deres fødder, og røsten fra kaldet ud af Babylon.

Røsten i 2023 er den røst, der identificerer hemmeligheden ved Nebukadnezars billede, og hvornår det taler.

11. september 2001 repræsenterer den periode, der begynder der og ender den 18. juli 2020. Perioden for den anden røst fra kapitel elleve repræsenterer perioden fra den 18. juli 2020 indtil den tredje røst ved den snart kommende søndagslov. Den anden periode, som begynder den 18. juli 2020, omfatter vejmærket den 3. november 2020 og vejmærket den 6. januar 2021, da de, som havde dræbt de to vidner, begyndte at fryde sig og sende gaver, og den omfatter juli 2023, da røsten i ørkenen begyndte at lade den syvende basuns advarsel lyde.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Ved floden Kebars bredder så Ezekiel en stormvind, der syntes at komme fra nord, ‘en stor sky og en ild, der flammede op i sig selv, og der var en stråleglans rundt om den, og fra dens midte var der som synet af rav.’ Et antal hjul, som gennemskar hinanden, blev bevæget af fire levende væsener. Højt over dem alle ‘var der noget, som lignede en trone, at se til som en safirsten; og på det, der lignede tronen, var der noget med menneskelig skikkelse ovenover.’ ‘Og i keruberne viste der sig noget, der havde form som en menneskehånd under deres vinger.’ Ezekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenes anordning var så sammensat, at de ved første øjekast syntes at være i uorden; men de bevægede sig i fuldkommen harmoni. Himmelske væsener, opretholdt og ledet af hånden under kerubernes vinger, satte disse hjul i bevægelse; over dem, på safirtronen, var den Evige; og rundt om tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig barmhjertighed.”

“Ligesom de hjullignende sammenføjninger blev ledet af hånden under kerubernes vinger, således er menneskelige begivenheders udviklede samspil under guddommelig kontrol. Midt i nationernes strid og larm leder han, som troner over keruberne, stadig jordens anliggender.

”Historien om de nationer, som den ene efter den anden har indtaget deres tildelte tid og plads og ubevidst aflagt vidnesbyrd om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. Hver nation og hvert menneske i dag har Gud anvist en plads i sin store plan. I dag bliver mennesker og nationer målt med lodsnoren i Hans hånd, som ikke fejler. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer alt til opfyldelsen af sine hensigter.

"Den historie, som den store JEG ER har afmærket i sit ord, idet Han sammenføjer led efter led i den profetiske kæde, fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi i dag befinder os i tidsaldrenes processions, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske, indtil den nuværende tid, er blevet optegnet på historiens sider, og vi kan være forvissede om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden." Education, 177, 178.